

Sygn. akt II AKa 12/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r.

sprawy K. S. (1) urodz. (...) w W., s. J. i T. z d. R.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 października 2018 r. sygn. akt VIII K 52/18

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od oskarżonego K. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za drugą instancję;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. J. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem 00/100) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **K. S. (1)** o popełnienie czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 października 2018 r. oskarżonego **K. S. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie sierpień- wrzesień 2017 r. w M. przywłaszczył powierzone mu na podstawie umów leasingu z (...) S.A. przedmioty leasingu operacyjnego: kruszarkę udarową mobilną R. M. (...) (...) o wartości 276 750 zł, maszynę drogową R. (...)M./RH 4000 o wartości 103 320 zł, samochód marki N./C./ o nr rej. (...) o wartości 150 000 zł, o łącznej wartości 530 070 zł na szkodę (...) S.A., tj. czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądził na rzecz adw. M. J. wynagrodzenie w kwocie 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) powiększonej o należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

3. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 400 (czteryście) złotych w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez **obrońcę** oskarżonego w części tj. w pkt 1 i 3 i zarzucono:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu przez Sąd, iż:

- oskarżony K. S. (1) swoim działaniem wyczerpał znamion czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w sytuacji, gdy ze zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności Wezwań do wydania sprzętu oraz Ostatecznego wezwania do wydania sprzętów z dnia 18.08.2018 r., wyjaśnień oskarżonego, częściowo zeznań świadków: P. K. (1), S. Ł., P. W. nie wynika, iż miał on zamiar przywłaszczenia sobie wyleasingowanego sprzętu, a osoby, które jakoby wyznaczały oskarżonemu terminy, miejsce przekazania wyleasingowanego sprzętu oraz dokonywały jakoby poszukiwań ww. sprzętu nie podpisywały żadnych dokumentów, jak również nie wykazały swojego uprawnienia do zgłaszania takich żądań wobec oskarżonego, a ponadto nie wykazały przeprowadzenia kontroli pod adresami znanymi spółce (...) S.A.;

- oskarżony nie reagował na próby kontaktu ze strony (...) S.A., w sytuacji, gdy po doręczeniu oskarżonemu pisma (...) S.A. z dnia 9.02.2018r. o konieczności natychmiastowego zwrotu sprzętu przez oskarżonego ww. sprzęt został przez oskarżonego zwrócony;

- spółka (...) S.A. upoważniła w lipcu 2017 r. podmiot (...) do czynności polegających na przejęciu przedmiotów leasingu, w sytuacji, gdy w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie brak jest pełnomocnictwa (...) S.A. dla (...) upoważniającego do czynności windykacyjnych;

- oskarżony nie reagował na próby kontaktu ze strony (...), nie odpowiadał na SMS -y, nie odbierał telefonów, w sytuacji, gdy, ani P. K. (1), ani (...), ani S. Ł. nie przedstawili nigdy oskarżonemu żadnego pełnomocnictwa do działania w imieniu spółki (...) S.A., a spółka (...) S.A. nie wskazywała w pismach rozwiązujących umowy leasingu z oskarżonym, że (...), P. K. (1) lub S. Ł. byli upoważnieni do działania w imieniu spółki (...) S.A. oraz brak jest ponadto dowodów, na okoliczność, że do oskarżonego były wysyłane jakiegokolwiek SMS - y oraz, że oskarżony unikał kontaktu telefonicznego z (...) S.A.;

- pod trzema adresami (w M. oraz w W. przy ul. (...) i ul. (...)) oraz pod adresem przy ul. (...) w W., powiązanych przez osobę (...) sp. z o.o., zostały przeprowadzone kontrole terenowe, mimo których, zdaniem Sądu, nie został potwierdzony aktualny adres prowadzenia działalności, adres do korespondencji i aktualny adres przechowywania przedmiotów leasingu, w sytuacji gdy poza zeznaniem świadka S. Ł. brak jest jakiegokolwiek dokumentacji odzwierciedlającej przebieg ww. kontroli oraz brak jest pełnomocnictw dla S. Ł. upoważniających go do przeprowadzania takich kontroli, oraz w sytuacji, gdy spółka (...) S.A. знаła adres miejsca przechowywania ww. sprzętu, będącego przedmiotem umów leasingu, w W. przy ul. (...)/ul. (...), ponieważ pod ww. adresem znajdowała się baza sprzętowa oskarżonego i w niej zostały zawarte ww. umowy leasingu, jak również była prowadzona wizja lokalna leasingowanego sprzętu ze strony pokrzywdzonej spółki;

2. naruszenie prawa materialnego tj. z art. 96 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że P. K., S. Ł. i (...) byli upoważnieni do wykonywania czynności windykacyjnych w imieniu spółki (...) w sytuacji, gdy żadna z tych osób nie przedstawiła oskarżonemu odpowiedniego pełnomocnictwa;

3. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez:

- brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i dokonanie jej w sposób dowolny, a nie swobodny oraz wybiórczy i sprzeczny z ich literalną treścią, w szczególności: Wezwań do wydania sprzętu z dnia: 10.07.2017r. (k. 60), z dnia 31.07.2017r. (k. 20), z dnia 1.08.2017r. (k. 41) i Ostatecznego wezwania do wydania sprzętów z dnia 18.08.2017r. (k. 54 - 55) i pominięcie przez Sąd faktu, że ww. dokumenty nie zostały podpisane przez P. K. (1), a były jedynie opatrzone parafą nieoznaczonej osoby (na pieczętce (...)) oraz że do ww. pism nie zostało dołączone żadne pełnomocnictwo udzielone przez (...) S.A. upoważniające P. K. (1), czy (...) do działania w imieniu ww. spółki;

- pominięcie części zeznań świadka P. W. oraz Protokołu z wizji lokalnej z dnia 21.10.2015r. (k. 273), co do znajomości przez spółkę (...) S.A. miejsca przechowywania przez oskarżonego sprzętu będącego przedmiotem umów leasingu, w W. przy ul. (...)/Potrzebnej, ponieważ pod ww. adresem znajdowała się baza sprzętowa oskarżonego i w niej zostały zawarte ww. umowy leasingu, jak również była prowadzona wizja lokalna leasingowanego sprzętu ze strony pokrzywdzonej spółki;

- pominięcie części wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w którym K. S. wyjaśnił, że nigdy nie zostały mu przekazane przez P. K. (1), (...), S. Ł. jakiegokolwiek pełnomocnictwa do działania w imieniu (...) S.A., co zresztą potwierdził świadek P. K.;

- pominięcie części zeznań świadka P. K. (1), co do okoliczności, że ani on osobiście, ani (...) nigdy nie przekazali oskarżonemu pełnomocnictw do działania w imieniu spółki (...) S.A.;

- pominięcie przez Sąd faktu, że brak jest w aktach sprawy jakiegokolwiek pełnomocnictw dla S. Ł. i (...) upoważniających ww. podmioty do dokonywania jakiegokolwiek czynności w imieniu spółki (...) S.A.;

- dokonanie oceny zebranych w sprawie części wyjaśnień oskarżonego z naruszeniem zasad logiki i uznanie, że używał on leasingowanego od spółki (...) S.A. sprzętu, w sytuacji, gdy na tę okoliczność brak jest jakiegokolwiek dowodów, a oskarżony tej okoliczności zaprzeczył;

Z uwagi na powyższe, wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części i odmienne orzeczenie co do istoty przez uniewinnienie oskarżonego K. S. (1) oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. J. kosztów nieopłaconej ani w całości, ani w części pomocy prawnej za obronę z urzędu w instancji odwoławczej według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego apelacja nie jest zasadna i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w niej zarzuty oraz wniosek końcowy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Przed merytorycznym odniesieniem się do treści poszczególnych zarzutów zawartych w przedmiotowym środku oskarżenia stwierdzić należy, że petitum apelacji zostało w istotnej części także formalnie wadliwie zredagowane.

W ocenie Sądu odwoławczego błędnie określono zakres zaskarżenia „w części tj. w pkt 1 i 3” w sytuacji gdy z treści zarzutów oraz uzasadnienia apelacji wynika w sposób jednoznaczny, że jej autorka kwestionuje winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu przez Sąd meriti czynu. Zgodnie zaś z treścią art. 47 § 1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. W takiej sytuacji z uwagi na rodzaj postawionych w apelacji zarzutów i treści wskazanego przepisu wyrok powinien być zaskarżony w całości a nie w części. Pominięcie w zakresie zaskarżenia pkt 2 wyroku w którym Sąd Okręgowy zasądził na rzecz autorki apelacji wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem I instancji należy uznać za ewidentny błąd formalny dotyczący sposobu redakcji petitum apelacji i prawidłowego określenia zakresu zaskarżenia.

Należy także zauważyć, że w pkt 1 omawianej apelacji został postawiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który zdaniem skarżącej polegał m. in. na tym, że oskarżony K. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w sytuacji, gdy ze zgromadzonych w sprawie dowodów w szczególności ...”.

Taki sposób redakcji zarzutu o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. uznać należy za formalnie wadliwy, gdyż kwestia czy ustalone zachowanie wyczerpuje czy też nie znamiona określonego występku jest zasadniczym elementem zarzutu obraży prawa materialnego a nie błędu w ustaleniach faktycznych. Poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. skarżący może kwestionować określone elementy składające się na stronę przedmiotową lub podmiotową danego czynu a nie kwestię wyczerpania znamion występu określonego w art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Dokonując zaś merytorycznej analizy i oceny postawionych w apelacji zarzutów uznać należy, że są one całkowicie bezpodstawne. W ramach pierwszej części zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zakwestionowana została w istocie kwalifikacja prawna czynu poprzez błędny rodzajowo zarzut. Wbrew twierdzeniom autorki ustalone przez Sąd meriti zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona występu określonego w art. 284 § 2 k.k. i w związku z wartością przywłaszczonego mienia zasadnie zakwalifikowanego także w zw. z art. 294 § 1 k.k. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sporządzonych przez Sąd Okręgowy na str. 8 – 10 tego pisma w sposób wszechstronny, wnikliwy i zarazem profesjonalny zostały omówione wszystkie elementy zachowania oskarżonego w aspekcie znamion występu przywłaszczenia powierzonych mienia. W tym zakresie zasadnie przyjęto, że oskarżony K. S. (1) działał w zamiarze bezpośrednim i miał on świadomość, że umowy leasingu zostały wypowiedziane ze skutkiem natychmiastowym a (...) S.A. zażądało niezwłocznego zwrotu przedmiotów umów podając czas i miejsce ich zwrotu. Pomimo tego, oskarżony nie oddał sprzętu i nie nawiązał kontaktu z leasingodawcą celem ustalenia szczegółów jego zwrotu. Postąpił wręcz przeciwnie, zaczął unikać kontaktu, nie odbierał telefonów, nie odpowiedział na wiadomość sms ani odebraną przez T. S. korespondencję, nie podał miejsca przechowywania sprzętu pomimo wielokrotnych próśb i żądań przez prawie rok do momentu wypowiedzenia umów.

Sąd meriti trafnie również zwrócił uwagę, że K. S. (1) działał jako profesjonalny podmiot na rynku i miał zatem świadomość jak kształtują się prawa i obowiązki stron umowy leasingu operacyjnego, w tym niewywiązanie się z ich postanowień. Przedstawione wyżej elementy mające zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy zostały w sposób prawidłowy ustalone przez Sąd I instancji w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody, poddane wszechstronnej i prawidłowej analizie i ocenie respektującej zasady określone w art. 7 k.p.k. Tak dokonane prawidłowe ustalenia faktyczne mające pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy zostały następnie poddane właściwej prawnie – karnej analizie w aspekcie przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję określoną w art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Rozważając zatem kolejne elementy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych należy stwierdzić, że Sąd meriti trafnie ustalił, że oskarżony nie reagował na próśby kontaktu ze strony (...) S.A. Autorka apelacji podnosi w treści zarzutu, że oskarżony zwrócił sprzęt natychmiast po doręczeniu oskarżonemu pisma (...) S.A. z dnia 9 lutego 2018 r. pomijając całkowicie fakt, że umowa leasingu nr (...) została rozwiązana pismem z dnia 15 maja 2017 r. doręczonym do rąk matki oskarżonego w dniu 19 maja 2017 r. Kolejne wezwanie do wydania sprzętu zamieszczone zostało również w piśmie z dnia 10 lipca 2017 r. odebranego przez T. S.. Natomiast pismem z dnia 26 lipca 2017 r. doręczonym matce oskarżonego w dniu 31 lipca 2017 r. została rozwiązana umowa leasingu operacyjnego nr (...). Zaznaczyć w tym miejscu należy, że wskazane pisma zostały doręczone na adres wskazany przez oskarżonego.

W ocenie Sądu odwoławczego bezpodstawne jest również kwestionowanie przez skarżącą faktu, że (...) S.A. upoważniła w lipcu 2017 r. podmiot (...) do czynności polegających na przyjęciu przedmiotów leasingu oraz odbycia terenowych kontroli. Kwestionując ustalenia faktyczne w omawianym zakresie obrońca oskarżonego podnosi okoliczność dotyczącą braku pełnomocnictwa (...) S.A. dla (...) upoważniających do czynności windykacyjnych, która to okoliczność nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd Okręgowy trafnie w tym zakresie uznał, że oskarżony jako uczestnik profesjonalnego obrotu gospodarczego zdawał sobie sprawę, że powinien zwrócić przedmioty leasingu, a osoby które próbowały nawiązać z nim kontaktu w tej sprawie dotyczącej zwrotu tych przedmiotów mają do tego odpowiednie umocowanie, co właśnie spowodowało unikanie kontaktu z tymi osobami.

Ponadto zasadnie również uznano, że gdyby nawet założyć, że oskarżony nie miał w omawianym zakresie 100% pewności, to przecież mógł w każdym czasie nawiązać kontakt z (...) S.A. aby potwierdzić tożsamość indykujących bądź skontaktować się bezpośrednio z nimi i zażądać okazania odpowiednich dokumentów.

W kontekście tego uznać należy, że nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia prawa materialnego tj. art. 96 k.c. a nadto kwestia podniesiona w zarzucie z pkt 2 nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Dokonując bowiem analizy zeznań świadków S. Ł. (2), P. K. (1) brak jest jakichkolwiek podstaw aby uznać, że działali oni bez odpowiednich umocowań i podstaw prawnych jako pracownicy przedsiębiorstwa (...), które zajmowało się postępowaniami windykacyjnymi dla (...) S.A.

Bezpodstawny i chybiony jest również zarzut obrazu art. 7 k.p.k. podniesiony w pkt 3 apelacji.

Tak jak wyżej wskazano kwestia pełnomocnictw dla pracowników firmy (...), których okazania oskarżony nigdy nie żądał nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w takim aspekcie jaki podnosi autorka apelacji. Nie można zatem uznać, że Sąd meriti pominął przy analizie i ocenie określone fakty lub dowody. Tak na marginesie zaznaczyć zaś należy, że pominięcie określonego dowodu czy też okoliczności przy analizie i ocenie powinno być kwestionowane poprzez zarzut obrazu art. 410 k.p.k., którego w apelacji nie postawiono.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy dokonał również wszechstronnej i wnikliwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w tym także dokumentów i zeznań świadków wymienionych w treści zarzutu z pkt 3. Zaznaczyć także należy, że z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika w sposób jednoznaczny, że skuteczne postawienie zarzutu obrazu art. 7 k.p.k. wymaga wykazania przez podmiot skarżący konkretnych błędów i uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów przez Sąd meriti. Jeżeli zaś dokonana ocena dowodów nie zawiera błędu natury faktycznej, lub logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego to brak jest podstaw aby tę ocenę zakwestionować. Zdaniem Sądu odwoławczego podniesiony przez autorkę apelacji zarzut zawarty w pkt 3 oraz wywody zawarte w uzasadnieniu pisma mają charakter wyłącznie polemiczny nie wykazują tego rodzaju uchybień w procesie oceny dowodów i z tego względu brak jest podstaw aby uznać, że przy ocenie wymienionych w apelacji dowodów Sąd Okręgowy dopuścił się obrazu art. 7 k.p.k.

Reasumując powyższe rozważania uznać należy, że wniesiona apelacja nie jest zasadna i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w niej zarzuty oraz wniosek końcowy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe orzekł jak w wyroku.